

Arrest

nr. 224 545 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 14 augustus 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Spaanse zoon. Op 8 februari 2019 wordt de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2018 werd ingediend door:

*Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): Y. (...)
Nationaliteit: Marokkaanse
Geboortedatum: 01.01.1948
Geboorteplaats: Dar el Kebdani
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar zoon, A. A., M. (...) (RR: (...)) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende eerder reeds enkele aanvragen gezinshereniging in functie van haar zoon, geen van deze aanvragen heeft tot een positief resultaat kunnen leiden.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- Attest dd. 12.11.2018 op naam van respectievelijk zowel betrokkene als haar echtgenoot en referentiepersoon waaruit blijkt dat zij allen tot op datum van de attesten geen leefloon en/of financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt.*
- 'Attestation n° 83/894/2018' afgeleverd door 'CNSS' dd. 10.09.2018 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd is bij de nationale kas voor de sociale zekerheid in Marokko. Wellicht is het de bedoeling aan de hand van dit attest aan te tonen dat betrokkene geen recht heeft op enige vorm van uitkering in Marokko. Het attest bevat geen referentieperiode en getuigt daarmee van een actuele situatie. Op zich sluit dit echter niet uit dat betrokkene, op het moment dat ze wel nog in Marokko verbleef, mogelijks wel gerechtigd was.*
- 'Attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°971 dd. 29.08.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene niet onderworpen is aan de woonbelasting of de gemeentelijke belasting in het gehele koninkrijk Marokko. Dit attest werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van betrokkene zelf op diezelfde datum. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten.*
- Arbeidsovereenkomst bij DELIVA NV te Genk op naam van referentiepersoon en bijhorende loonfiches voor de periode van 01.07.2018 tot en met 31.10.2018. Hieruit blijkt dat referentiepersoon over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen beschikt van 1532,40 euro en twee kinderen ten laste heeft. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon zijn echtgenote ook inkomsten zou verwerven. Dit gemiddelde bedrag is niet voldoende om twee meerderjarige personen extra ten laste te nemen. Het bedraagt immers minder dan wat voorzien is overeenkomstig de OCMW-wetgeving. Voor zover betrokkene zich zou richten tot het ocmw, kan niet worden uitgesloten dat zij gerechtigd zou zijn om het leefloon te genieten als samenwonende persoon, ofwel haar echtgenoot voor hen beiden het leefloon voor een persoon met gezinslast zou kunnen genieten.*

Verder werden ook de volgende documenten opnieuw voorgelegd:

- 'Attestation de non profession' n°11/CBS dd. 09.01.2017 waarin de lokale overheden stellen dat betrokkene op datum van het attest geen job uitoefende in Beni Said: echter, niet alleen zegt dit attest enkel iets over de situatie in januari 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, ook zegt het niets over eventuele andere bronnen van inkomsten die betrokkene ontvangt of waar zij aanspraak op kan maken. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan betrokkene en haar echtgenoot. Er werden bij de huidige aanvraag geen nieuwe elementen met betrekking tot geldstortingen voorgelegd. Van het overmaken van geldsommen op zich, kan niet worden afgeleid of betrokkene en haar echtgenoot daadwerkelijk gebruik hebben gemaakt van dat geld en daadwerkelijk op die bedragen waren aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert volgend middel aan:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, Schending van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

De bestreden beslissing betreft een bijlage 20 dd. 08/02/2019, waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt aan verzoeksters ingevolge de aanvragen van elke van de verzoeksters (verzoekster en echtgenote) dewelke afzonderlijk werden ingesteld op 14/08/2018. Verwerende partij stelt dan ook in de bestreden beslissing dat verzoeksters gezinshereniging instelden op basis van art. 40bis vreemdelingenwet en vervolgens deze verblijfsaanvraag ook toetst op grond van de in laatstgenoemde wetbepaling gestelde verblijfsvoorwaarden. Verzoeksters kunnen enkel vaststellen dat in de situatie die thans voorligt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet - dat enkel betrekking heeft op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan - geen toepassing sorteert, doch wel artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en deze laatste bepaling in de situatie dat een Europese werknemer wordt vervoegd niet voorziet in enige voorwaarde dat nog het bewijs dient te worden geleverd van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de gezinsleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Bijgevolg is de stelling vanwege verwerende partij dat de referentiepersoon - in casu de Spaanse zoon van verzoeksters die onstuitbaar economisch actief is in het Rijk - niet over voldoende financiële draagkracht zou beschikken irrelevant en in casu geen wettelijke voorwaarde aan dewelke verzoekster dient te voldoen. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeksters met hun Spaanse zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon met een schending van de materiële motiveringsplicht tot gevolg. Uit het geen wat voorafgaat dient de bestreden beslissing te worden vernietigd aangezien de persoonlijke situatie niet nauwkeurig onderzocht werd van verzoeksters en de weigering van toegang of verblijf niet afdoende werd gemotiveerd. Zelfs als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoeksters nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.). Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofdte van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan. Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Aangezien verwerende partij op 08/02/2019 prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeksters bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken. Uit het

administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen, nu het vaststaat dat verwerende partij op de hoogte is van het gegeven dat verzoeksters een schoondochter hebben, die eventueel over inkomsten zou kunnen beschikken. De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die verhoogd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit arbeid van de schoondochter zelve inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft zich gestort op loutere hypothesen aangaande een eventuele steunaanvraag bij de OCMW. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeksters met hun Spaanse zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon. Dat het middel bijgevolg ernstig is;

Ten laste van de EU referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeksters

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeksters niet aantonen dat zij voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land verblijf ten laste was van de referentiepersoon in casu de Spaanse zoon.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeksters ten laste moeten zijn van hun Spaanse zoon en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege hem. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst. Verwerende partij daarentegen stelt zelf in de bestreden beslissing dat verzoeksters kennelijk de navolgende stukken "opnieuw" hebben voorgelegd. Verwerende partij doelt hiermee naar bewijzen inzake het overmaken van geld door de EU referentiepersoon aan verzoeksters. Verwerende partij stelt dat zij niet kan afleiden of deze bedragen effectief gebruikt werden door verzoeksters ten einde in hun levensonderhoud te voorzien (sic.). Door deze motivering dient verzoekster te concluderen dat verwerende partij kennelijk niet betwist dat de EU referentiepersoon geldstortingen gedurende minstens 6 maanden heeft verricht ten behoeve van zijn ouders. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt verzoeken. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden. Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeksters voor hun aankomst naar België diverse geldsommen hebben ontvangen vanwege hun Spaanse zoon. Verwerende partij acht deze documenten niet afdoende om reden dat zij niet kan uitmaken of verzoeksters effectief waren aangewezen op deze bedragen om in hun levensonderhoud te voorzien en of zij deze bedragen daadwerkelijk hebben gehanteerd in het kader van hun levensonderhoud in Marokko. Een dergelijke stelling is manifest in strijd met art. 40bis van de vreemdelingenwet en door een dergelijke vereiste voegt verwerende partij een wettelijke voorwaarde toe aan art. 40 bis vreemdelingenwet. Deze illusoire stelling dat verzoeksters zouden moeten aantonen dat zij deze bedragen effectief hebben opgebruikt en meer nog "afhankelijk" waren van deze bedragen is een bruggetje te ver wijl uit het geheel van de stukken uit het administratief dossier blijkt dat zij onvermogen waren in Marokko. Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was, wat zij in casu duidelijk niet heeft gedaan. Het betreft hier om een subjectieve blote bewering vanwege verwerende partij. Immers dient verwerende partij te onderzoeken en te motiveren waarom zij de stelling is toegedaan dat een dergelijke steun van de Spaanse zoon niet noodzakelijk was in Marokko gelet op de stukken inzake geen roerende en onroerende goederen in Marokko, wijl onstuitbaar blijkt dat verzoeksters niet vermogen waren in het land van afkomst. Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende

partij verzoekster ten laste beschouwen als verzoekster de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoekster in dit geval niet voor te leggen. In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoekster. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeksters ten laste waren van hun Spaanse zoon. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing niet afdoende onderzocht en gemotiveerd.

TEN TWEEDE moeten verzoeksters tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst. Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zullen verzoeksters niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren. Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen. Verzoeksters hebben in de besteden aanvraag aangetoond dat zij geen inkomsten hebben in Marokko, doch de vereiste van het niet bezitten van onroerende goederen is geen absolute voorwaarde. Niettegenstaande hebben verzoeksters de navolgende stukken naar voren gebracht in hun aanvraag en zijn deze stukken middels het administratief dossier en nogmaals toegevoegd in bijlagen absoluut gekend aan verwerende partij:

- geldstortingen vanaf 16/12/2012
- attest dd. 23/02/2015 N°: S 58834 inzake geen inkomen
- attest dd. 23/02/2015 N°: S 107782 inzake geen inkomen
- attest dd. 29/08/2018 N°: 970 inzake geen inkomstenbelastingen
- attest dd. 10/09/2018 N°: 83/894/2018 inzake geen sociale uitkeringen
- attest dd. 29/08/2018 N°: 970 inzake geen inkomsten
- attest dd. 09/01/2017 N°: 10./CBS inzak geen beroepen
- attest dd. 09/01/2017 N°: 33./CBS attest van verblijf
- attest dd. 29/08/2018 N: 971 inzake geen inkomstenbelastingen
- attest dd. 09/01/2017 N°: 13./CBS inzake geen bezit onroerende goederen
- attest dd. 10/09/2018 N°: 83/893/2018 inzake geen sociale uitkeringen
- attest dd. 29/08/2018 N°: 971 inzake geen inkomsten
- attest dd. 09/01/2017 N°: 11 ./CBS inzake geen professionele activiteiten
- attest dd. 27/01/2017 N°: 32./CBS attest van verblijf
- attest dd. 15/12/2015 N°: 772/BEC inzake onderhoud verzoeksters door zoon
- attest dd. 09/01/2017 N°: 15./CBS inzake geen bezit onroerende goederen

*De ongefundeerde stelling van verwerende partij is wedermaal een zoektocht naar een stok om de hond te slaan. Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeksters recht hebben op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeksters met hun Spaanse zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypotheses wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"*

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend in functie haar zoon, A. A. M., met de Spaanse nationaliteit. Verzoekster dient derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk dit artikel en wordt geen melding gemaakt van het feit dat er een aanvraag zou zijn ingediend in functie van een Belgische onderdaan, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt.

Artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geësceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd.

De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar zoon (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van ‘ten laste zijn’ significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoekster legt met betrekking tot het ‘ten laste zijn’ volgende nieuwe (ten opzichte van de vorige aanvragen) documenten voor:

- Attest van 12 november 2018 op naam van verzoekster, haar echtgenoot en hun zoon waaruit blijkt dat zij allen tot op datum van de attesten geen leefloon en/of financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt;
- recent aansluitingsbewijs van De Voorzorg op naam van verzoekster;
- ‘Attestation du revenu’ n° 970 van 29 augustus 2018’;
- ‘Attestation n° 83/894/2018’ afgeleverd door ‘CNSS’ van 10 september 2018 waaruit blijkt dat verzoekster niet geregistreerd is bij de nationale kas voor de sociale zekerheid in Marokko;
- ‘Attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°970 van 29 augustus 2018 waaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan de woonbelasting of de gemeentelijke belasting in het gehele koninkrijk Marokko;
- Arbeidsovereenkomst bij DELIVA NV te Genk op naam van de referentiepersoon en bijhorende loonfiches voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 31 oktober 2018, waaruit blijkt dat de referentiepersoon over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen beschikt van 1532,40 euro en twee kinderen ten laste heeft.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met al die documenten rekening werd gehouden en gemotiveerd werd waarom die documenten niet voldoende zijn om vast te stellen dat verzoekster ten laste is in de zin van artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het 'Attestation du revenu' n° 970 van 29 augustus 2018' wordt geoordeeld dat het niet geheel duidelijk is wat hiermee aangetoond wordt omdat er weliswaar uit blijkt dat het netto belastbaar inkomen van verzoekster van 2008 tot 2018 nul Dirham bedraagt, maar dit deel van het attest niet is aangekruist. Het blijkt derhalve niet dat dat deel ook effectief van toepassing is op verzoekster. Er werd op gewezen dat de tweede vermelding daarentegen wel werd aangekruist en dat daaruit blijkt dat verzoekster geen belastingaangifte heeft gedaan bij de algemene directie van de belastingen en dat een referentieperiode niet werd vermeld. Hieruit wordt niet op kennelijk onredelijke wijze afgeleid dat het begrijpelijk is dat verzoekster op 29 augustus 2018 geen belastingaangifte meer heeft gedaan in Marokko nu zij sedert vermoedelijk december 2015 in België verblijft.

Met betrekking tot het 'Attestation n° 83/894/2018' afgeleverd door 'CNSS' van 10 augustus 2018 wordt in de beslissing gemotiveerd dat daaruit blijkt dat verzoekster niet geregistreerd is bij de nationale kas voor de sociale zekerheid in Marokko. Er wordt vastgesteld dat het attest geen referentieperiode bevat en dat het niet uitsluit dat verzoekster, op het moment dat zij wel nog in Marokko verbleef, mogelijk wel gerechtigd was.

Omtrent het 'Attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°970 van 29 augustus 2018 wordt in de beslissing gesteld dat daaruit blijkt dat verzoekster niet onderworpen is aan de woonbelasting of de gemeentelijke belasting in het gehele koninkrijk Marokko, doch dat het attest werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster zelf op diezelfde datum. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten.

Verder wordt in de bestreden beslissing ook een opsomming gegeven van de documenten die in het kader van de huidige aanvraag opnieuw werden voorgelegd:

- 'Attestation de non profession' n°10/CBS van 9 januari 2017 waarin de lokale overheden stelt dat verzoekster op datum van het attest geen job uitoefende in Beni Said. Verzoekster betwist niet dat dit attest enkel iets zegt over de situatie in januari 2017, op een moment dat zij reeds in België verbleef, en evenmin dat het niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten die zij ontvangt of waar zij aanspraak op kan maken. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat die attesten niet kunnen worden aanvaard als voldoende bewijs.

Met betrekking tot het bewijs van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan verzoekster en haar echtgenoot: Er wordt in de beslissing op gewezen dat er bij de huidige aanvraag geen nieuwe elementen met betrekking tot geldstortingen werden voorgelegd en dat op basis van die geldstortingen niet afgeleid kan worden of verzoekster en diens echtgenoot daadwerkelijk gebruik hebben gemaakt van dat geld en daadwerkelijk op die bedragen waren aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Zoals hoger reeds uiteengezet werd reeds afdoende gemotiveerd dat er wel degelijk sprake moet zijn van een significant en noodzakelijk ten laste zijn.

Gelet op voorgaande wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste is/was van de referentiepersoon. Er werd terecht geconcludeerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon. Die vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Het motief dat verzoekster niet aantoont dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeksters kritiek in de overige onderdelen van het middel tegen de overige motieven kan dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC